

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Iran's M.

آئینه ایران

فرستنده: علی کاظمی – ایران

۰۷ جون ۲۰۱۷

خطاب به همه سازمان های کارگری جهان

در آستانه اجلاس سالیانه «سازمان جهانی کار» و شرکت نمایندگان تشکل ها و نهادهای کارگری از سراسر جهان و به استناد اساسنامه این سازمان، از تشکل های کارگری ایران نیز برای فرستادن نمایندگان خود به این اجلاس دعوت به عمل آمده است.

امسال نیز همچون سال های گذشته این اجلاس در حالی برگزار می شود که نمایندگان مستقل و واقعی طبقه کارگر ایران برای شرکت و تشریح چگونگی شرایط کار و زندگی و مبارزات کارگران ایران، با موانع جدی از سوی دولت، قوه قضائیه و نهادهای امنیتی جمهوری اسلامی مواجه اند. کارگران ایران بارها طی گزارشات و شکایت های متعدد به مجامع بین المللی و از جمله «سازمان جهانی کار»، محرومیت های شدید و عدم برخورداری خود از کوچک ترین حقوق بنیادین و حمایت های قانونی را مطرح کرده اند، و این شرایط غیر انسانی و ضد کارگری علیه میلیون ها کارگر مرد و زن، کودکان کار و خیابان، بیکاران، و کارگران مهاجر ساکن ایران کماکان نیز تداوم دارد: ممنوعیت ایجاد تشکل ها و سازمان های مستقل کارگری، محکومیت نمایندگان و کارگران فعال به احکام سنگین زندان و وارد کردن اتهام اقدام علیه امنیت کشور و نیز ممنوع الخروج نمودن آنان (که یکی از موانع عمده برای شرکت آزادانه و حضور در مجامع کارگری و رساندن صدای اعتراضات و مبارزات کارگران ایران محسوب می گردد)، جرم سیاسی قلمداد کردن طرح مطالبات و مبارزات کارگری، دستگیری و صدور احکام قرون وسطائی مانند شلاق زدن کارگرانی که ماه ها مزد عقب افتاده خود را طلب می کردند (پتروشیمی رازی، معدن آق قلعه...)، استثمار مطلق کارگران و برخورد وحشیانه با آنان توسط شرکت های پیمانکاری و قراردادهای موقت سفید امضاء، تعیین حداقل مزد توسط شورای عالی کار رژیم و محکومیت اکثریت کارگران حداقل بگیر به زندگی ۴ برابر زیر خط فقر که در رابطه با مزد زنان و کودکان و مهاجران به مراتب وضعیت اسفبارتر است، گستردگی روزافزون حوادث شغلی در محیط کار بدون کوچکترین نظارت، عدم رعایت ایمنی و استانداردها از سوی دولت و کارفرمایان به نحوی که مراکز کار را تبدیل به قتلگاه کارگران نموده و فجایع ساختمان پلاسکو، معدن زغال سنگ زمستان یورت آزادشهر و کارخانه فولاد بویراحمد نمونه های اخیر آن هستند. در همین رابطه طبقه کارگر ایران متحد و یک پارچه خواهان تأمین ایمنی کار برای کاهش سوانح کار و تشکیل هیأت های مستقل کارگری برای حقیقت یابی

و تعیین علت حوادث در محیط های کار و همچنین اعلام عواملی که منجر به حوادث کار و ایجاد نقص عضو و صدمات جبران ناپذیر از جمله فوت کارگران گردیده است.

طی هفته های اخیر شمار زیادی از فعالان مدنی، اجتماعی و کارگری ایران دستگیر، احضار و تهدید شده اند. شمار زیادی از آنان به مجازات های سنگین زندان و تبعید به اتهام انجام و یا «نیت انجام» عادی ترین فعالیت ها در جهت تحقق ابتدائی ترین حقوق کارگران و یا فعالیت های معمولی فرهنگی محکوم شده اند از جمله:

اسماعیل عبدی معلم و عضو هیأت مدیره کانون صنفی معلمان ایران که به شش سال زندان محکوم شده و از اردیبهشت ماه [ثور] تاکنون در حال اعتصاب غذا است. علی نجاتی عضو هیأت مدیره سندیکای کارگران نیشکر هفت تپه، اخراج از کار و بازنشستگی اجباری، که پیش از این به دلیل دفاع از حقوق کارگران و تلاش برای تشکیل سندیکا به دو سال زندان محکوم شده بود اکنون نیز به اتهام "تبلیغ علیه نظام و تکرار جرم و اصرار در مخالفت با نظام" به شش ماه زندان محکوم شده است. جعفر عظیم زاده، عضو هیأت مدیره اتحادیه آزاد کارگران ایران، به اتهام تبلیغ علیه نظام و تلاش برای پیگیری حقوق کارگران به شش سال زندان محکوم شد که نزدیک به یکسال در زندان و بیش از دو ماه نیز در اعتصاب غذا بود و اکنون نیز برای اجرای حکم زندان احضار گردیده است. شاپور احسانی راد کارگر فعال و عضو هیأت مدیره اتحادیه آزاد کارگران ایران، به اتهام تبلیغ علیه نظام محکوم به شش سال زندان که فعلاً از اجرای حکم تبرئه شد است. محمود صالحی کارگر فعال، عضو پیشین کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری، چندین سال در بدترین شرایط در زندان به سر برده که منجر به از دست دادن کلیه و بیماری قلبی وی شده است و تحت دیالیز و درمان است. اکنون نیز از سوی دادگاه برای اجرای حکم جدید احضار گردیده است. علی محمد جهانگیری محکوم به چهار سال زندان و تبعید در یزد، عزت الله جعفری محکوم به یک سال زندان و تبعید به کرمان، شاپور رشنو محکوم به یک سال تبعید در شیراز، عبدالرضا شاکری یک سال زندان، خانم اشرف رحیم خانی محکوم به یک سال زندان، خانم زینب کشوری محکوم به چهارماه زندان، رضا شهبابی عضو هیأت مدیره سندیکای اتوبوس رانی تهران و حومه که ۶ سال در زندان بود و در دوران محکومیت نیز تحت عمل جراحی و با آسیب دیدگی ستون فقرات پرونده دارد و صدور یک سال مجدد زندان برای ایشان، صدور حکم ۵ سال زندان برای داوود رضوی عضو سندیکای کارگران شرکت واحد اتوبوس رانی تهران و حومه، بازداشت ابراهیم مددی عضو سندیکای کارگران شرکت واحد، بازداشت واله زمانی عضو سندیکای نقاشان استان البرز و آزادی موقت وی با قید وثیقه، محمد جراحی، بهنام ابراهیم زاده، صدور حکم ۳ سال و نیم برای جمیل محمدی، آتنا دائمی که بیش از ۳۵ روز در اعتصاب غذا بود و اکنون برای اجرای دوران محکومیت خود در زندان به سر می برد، آرش صادقی نیز که به دلیل اعتصاب غذای طولانی مدت در وضعیت نامناسب جسمی در زندان به سر می برد. فعالان حقوق معلم رسول بداغی، باغانی عضو کانون صنفی معلمان ایران و محسن عمرانی معلمی که برای دفاع از مطالبات جامعه معلمان از ۱۳ اردیبهشت [ثور] ۱۳۹۶ برای اجرای حکم یک سال زندان تعزیری و دو سال انفصال از خدمت در زندان بوشهر به سر می برد. تحت پیگرد قرار گرفتن و زندانی بودن شماری از کارگران فعال، معلم، هنرمند، نویسنده، خبرنگار، فعال حقوق کودک، فعال حقوق زنان و زنانی که به ستم جنسیتی و ستم مضاعف معترض می باشند. فعالان سیاسی، اجتماعی، مدنی، عقیدتی و اقلیت های مذهبی، ملی و قومی؛ که به دلیل کثرت دستگیری ها و همچنین اختناق حاکم، ما از نام و نشان آنها بی اطلاع هستیم. جا دارد که از کشته شدن دلخراش زنده یاد شاهرخ زمانی کارگر فعال و عضو هیأت مؤسس سندیکای نقاشان، در زندان رجائی شهر کرج،

که چندین سال در بدترین شرایط زندان های ایران به سر برد به عنوان واقعیت زندگی کارگران مبارز زیر تیغ سرکوب و خفقان حاکم تأکید کنیم.

ما شرکت نمایندگان وابسته به دولت ایران و نهادهای رسمی و سیاه در اجلاس سالیانه «سازمان جهانی کار» و نیز پذیرش آنان به عنوان نمایندگان کارگران ایران را محکوم می کنیم. آنان (از جمله خانه کارگر، شوراهای اسلامی کار و سایر نهادهای دست ساز و افراد وابسته به دولت) در کشتار و سرکوب خونین مبارزات کارگران ایران و مدافعان راستین طبقه کارگر، شریک و فعال بوده اند. ما در غیاب حضور نمایندگان واقعی و مستقل کارگران ایران در اجلاس سازمان جهانی کار، اعلام می داریم: رفع هرگونه اتهام امنیتی و سیاسی، عدم پیگرد پولیسی، امنیتی و سیاسی، رفع موانع ممنوع الخروج بودن برای نمایندگان کارگران و تشکل های مستقل کارگری و حق شرکت در اجلاس سازمان جهانی کار و مجامع بین المللی و جلسات سندیکاها و اتحادیه های کارگری، از جمله حقوق انصراف ناپذیر طبقه کارگر ایران است.

ما برای آگاهی همه سازمان های کارگری در جهان و تمام سازمان ها و افراد دموکرات و مدافعان واقعی حقوق بشر شماری از خواست های فعالان کارگری ایران را در اینجا درج می کنیم تا همه بدانند دستگاه های حاکم در ایران کارگران مبارز و فعالان اجتماعی و مدنی را به خاطر چه «اتهاماتی» محکوم می کنند:

- به رسمیت شناختن حق تشکل های مستقل کارگری (مستقل از دولت و همه نهادهای حکومتی، از کارفرمایان، از احزاب سیاسی و نهادهای مذهبی) در همه رشته های فعالیت اقتصادی، اجتماعی، اداری، فرهنگی و غیره.
- حق شرکت و دخالت سازمان های مستقل کارگری در تدوین قانون کار.
- به رسمیت شناختن حق انعقاد پیمان های جمعی کار بین کارگران و کارفرمایان.
- برقراری بازرسی کارگری مرکب از نمایندگان منتخب کارگران با حقوق و اختیارات کافی برای نظارت بر شرایط کار در همه مؤسساتی که در آنها کار مزدی انجام می شود.
- برقراری حداکثر ۴۰ ساعت کار و دو روز متوالی استراحت در هفته، و حداقل یک ماه مرخصی در سال با حقوق و مزایای کامل، برای کارگران مزدی.
- تعیین حداقل مزد براساس هزینه متوسط خانوار شهری (بر طبق آمار بودجه خانوار) و افزایش آن به نسبت تورم و بارآوری اجتماعی کار با تأیید نمایندگان منتخب کارگران.
- ممنوعیت کار کودکان و نوجوانان کمتر از ۱۶ سال و محدود کردن کار کارگران ۱۶ تا ۱۸ ساله به حداکثر ۴ ساعت کار در روز.
- رفع هرگونه تبعیض جنسی، دینی، ملی و قومی در استخدام، تصدی مشاغل و مسؤولیت ها و حقوق و مزایا و غیره.
- مزد برابر زنان با مردان برای کار یکسان.
- حق بیمه عمومی بیکاری برای کارگران بیکار و همه جویندگان کار.
- بیمه کامل تمام مراقبت های مربوط به پیشگیری بیماری ها، بهداشت عمومی و درمان.
- تعطیل رسمی و با حقوق روز اول ماه مه در همه مؤسساتی که کارگران مزدی در آنها به کار اشتغال دارند.
- حق بازنشستگی کارگران پس از حداکثر سی سال کار یا شصت سال سن بر مبنای بالاترین حقوق دریافتی؛ افزایش سالانه حقوق آنان به نسبت افزایش مزد کارگران شاغل؛ کاهش میزان حداکثر سنوات کار و یا سن

بازنشستگی در مشاغل دشوار و خطرناک: تعیین این امور در صلاحیت اتحادیه های کارگری مستقل و دیگر ارگان های منتخب کارگران است.

□ مرخصی زایمان و مراقبت دوران بارداری و زایمان و حقوق و مزایای کامل برای شاغل و بیکار بر اساس پیشرفته ترین معیارهای جهانی، تقبل همه هزینه های دوران پیش و پس از زایمان توسط سازمان بیمه های اجتماعی و وزارت بهداشت و آموزش پزشکی.

□ تضمین پرداخت مزد کارگران در پایان هر ماه برای کاری که انجام داده اند، توسط دولت، در صورتی که کارفرما به هر دلیل از پرداخت آن شانه خالی کند.

□ ممنوعیت بستن کارخانه ها توسط کارفرمایان بدون تأیید اتحادیه های کارگری یا دیگر سازمان های منتخب کارگران.

□ ممنوعیت اخراج کارگران توسط کارفرمایان بدون تأیید اتحادیه های کارگری یا دیگر سازمان های منتخب کارگران.

□ بازگشت فوری کارگرانی که به علت مبارزه برای خواست های کارگری زندانی و اخراج شده اند به کار خود؛ رفع اتهام و منع تعقیب آنها و پرداخت حقوق و مزایای مدتی که از کار برکنار شده بودند.

□ آموزش رایگان در تمام سطوح برای همه؛ آموزش اجباری تا سن ۱۶ سالگی برای همه کودکان و نوجوانان دختر و پسر؛ تأمین رایگان کتاب ها و وسایل درسی؛ تأمین دست کم یک وعده غذا برای دانش آموزان.

□ بیمه درمانی رایگان برای همه کسانی که تحصیل می کنند.

□ مبارزه برای تأمین مسکن مناسب برای همه.

□ برابری حقوق کلیه کارگران ساکن ایران فارغ از ملیت، جنسیت و مذهب آنان و رفع هر نوع تبعیض به ضد همه کارگران مهاجر یا دیگر کارگران سایر ملیت ها که در ایران شاغل و یا ساکن اند.

کارگران پروژهای پارس جنوبی

کارگران پتروشیمی های منطقه ماهشهر و بندر امام

فعالان کارگری جنوب

جمعی از کارگران محور تهران - کرج

فعالان کارگری شوش و اندیمشک

۱۱ خرداد [جوزا] ۱۳۹۶